

NÁDYCHY A VÝDYCHY

Október

Kristína sedela s kamarátkami na obrubníku a pozorovala chlapcov. Sedem detí obsadilo malé parkovisko pred panelákom. Kožená futbalka letela vzduchom, štyria chlapci si nekopali len tak, to robia deti, oni už hrali nohejbal. Tak to včera povedal Vlado a Filip mu hneď uveril. Dievčatá ich oddane sledovali, medzi sebou ich hodnotili a krútili pritom hlavami ako holuby.

Filip si začiatkom mesiaca uvedomil, že je z celej bandy suverénne najlepší. Jediný dokázal prihrávku spracovať nohou, hrud'ou, aj hlavou, a to všetko počas jednej akcie.

Ku koncu leta začal pravidelne trénovať na úbohom trávniku medzi panelákmi, kľučkoval pomedzi neviditeľných protihráčov, rozdával fauly a strieľal penalty tak, ako to videl u útočníkov z Real Madrid. Zodraná lopta s hlasným pleskotom narážala do stien, a nárazy vždy zobudili aspoň jedno batol'a. Zo všetkých batoliat v paneláku najviac reval práve Kristínin brat. Minulý týždeň ich matka definitívne stratila trpezlivosť a prišla sa sťažovať.

Od tej návštevy mal pocit, že Kristína sa na neho pozerá akosi inak, so záujmom. Bolo už na čase. Celú tú gymnastiku predsa nerobil len kvôli sebe.

Za chvíľu sa zotmie, a partia sa pomaly rozíde. S matkou sa dohodol, že na neho nebude z balkóna kričať, pokiaľ on sám bude vedieť, kedy má prísť. Domov teda chodil zvyčajne posledný, lebo jeho matka verila, že na ich sídlisku žijú len deti z normálnych, usporiadaných rodín.

Aj dnes tomu tak bolo. Keď už nevládal, sadol si na lavičku a pokojne dolúskal zvyšok slnečnicových jadier. Mal rád chladný večerný vánok, to ticho a rád sledoval blikajúcu premávku na hlavnej ceste.

Presne v tom istom čase ležala Kristína vo svojej izbe na posteli. Cítila v sebe hnev, nespravodlivosť. Nebolo ani sedem hodín. Otec sa vrátil z práce a z nákupov, a s plnými taškami odviekol domov aj ju. Partiu, do ktorej konečne zapadla, opustila prvá. Na neho sa už nehnevla, vedela, že on len plní rozkazy. Obaja boli poddanými, akurát, že on bol dospelý a momentálne živil domácnosť, takže mal isté výsady. Mohol napríklad pravidelne chodiť hrať bowling s Tantorovým otcom. Keď sa vrátil domov, vždy so sebou priniesol nepríjemný horký pach piva a cigaretového dymu, ale inak stál zvyčajne na jej strane. Lenže odkedy bola jej matka na materskej, dvojizbový byt sa stal jej kráľovstvom.

Obaja rodičia sa ale zhodli, že pohľad na chodník oplúť škruhinami zo slnečnicových jadierok, je na zvracanie. Postavenie jej novej partie nezlepšilo ani fakt, že jeden z nich, ten s miernou nadváhou, mal vo zvyku budiť Samuela. Matka ho raz dokonca počula nadávať. Kristíne ale nadávky nevadili. Nikdy jej nepovedala, že Filip pľuje a nadáva zo všetkých štyroch najmenej.

Po chvíli to už nevydržala a vyšla na balkón. Zotmelo sa a po parkovisku sa už motkal iba Filip. Skryla sa za povešanú bielizeň, ktorú chladný vietor vydúval ako námorné plachty. Hoci jej bola zima, dúfala, že Filip bude ešte chvíľu trénovať s loptou o stenu.

November

Po dvoch mesiacoch v škole, sa Filip rozhodol, že už nadišiel čas. November rýchlo ubehne, prídu Vianoce, ešte pred nimi bude mať narodeniny, potom polročné vysvedčenie, a do jarných prázdnin to nejako vydrží. V máji znova nadíde čas, a potom už bude leto. Odkedy bol na druhom stupni, bol presvedčený, že aj on má nárok byť raz za polrok práce neschopný.

V nedeľu ráno stál bosý na balkóne a dúfal, že nachladne. Podľa plánu by mu do večera mala stúpnuť teplota, ale maximálne o stupeň, takže ešte nebude cítiť nepríjemný tlak za očami. Posledné dni ho škrabalo v hrdle, čo bolo dobré znamenie. S tým všetkým vedel doma bez problémov fungovať. Mal to už odskúšané. Pri vyšetrení párkrát zakašle, doktorke

povie, že ho bolí hrdlo, a matka určite dodá, že mal včera večer zvýšenú teplotu. Fonendoskop zatiaľ vždy stál na jeho strane. Taký bol plán. Ani po roku im tá pravidelnosť neprišla podozrivá.

Z balkóna videl, ako sa pred vchodom oproti rozcvičuje Selčan. Každé víkendové ráno sa tam v bežeckých legínach natáhal, krúžil hlavou, plecami, vykrúcal staré chodidlá. Praskanie kĺbov a stavcov sa ozývalo celým sídliskom. Po rozcvičke sa znova kdesi rozbehne. Filip sledoval sadu cvikov, ktoré by vedel kedykoľvek do detailov opísať. Vlado povedal, že minulý december videl Selčana plávať v jazere. V mladosti bol vraj taký silný a zdravý, že by dokázal premôcť aj medveďa. Lenže žil a učil v malom meste, okolo ktorého boli len lúky, kukuričné polia, a za nimi už nič. Žiadne lesy, žiadna divá zver, ktorú by mohol premôcť a žiadne stromy, ktoré by mohol zrúbať. Zhodli sa, že možno práve preto sa pravidelne zúčastňuje každoročného maratónu.

Hoci sa telocvičňa počas jeho hodín občas menila na mučiareň, kde sa na rebrinách viacero žiakov cítilo ako na škripci, z kolektívnych hier takmer vždy vybral futbal. Keď si na začiatku druhého stupňa museli vybrať niektorú z povinných mimoškolských aktivít, väčšina chlapcov z triedy si zvolila futbalový krúžok. Každú stredu podvečer mali k dispozícii telocvičňu, lopty, spravodlivého rozhodcu a dostatok času. Selčan vždy behal za loptou s pišťalkou v ústach, div že ju neprehltol. Odpískal každý faul, z každého gólu sa tešil. Pochvaly rozdával len striedmo.

„Čo robíš bosý na balkóne?“ začul zrazu za sebou.

„Sledujem Selčana, ako sa natáhuje.“ vyhrkol a dúfal, že matka neprekukla jeho plán.

„Ale bosý? Okamžite dnu! Chceš ochorieť?!“

Matka zabuchla presklené dvere, ale inak sa zdalo, že má dobrú náladu. Pokým si obúval ponožky, dozvedal sa, že dnes budú obedovať v trojici. Premýšľal, ktoré z tých troch

nedel'ných jedál, ktoré dookola varila, ich čaká, a čo mu bude ten chlap s chlpatým chrbtom zase hovoriť. Chlpáč ich navštívil už dvakrát, ten posledný sa dokonca v ICH kúpeľni sprchoval. Veľký biely uterák si potom omotal okolo tela. Akýmsi nedopatrením sa Filip stal toho svedkom. Odvtedy sa do bieleho uteráka neutieral, a každé ráno sa pred zrkadlom kontroloval, či mu na hrudi nezačali rásť chlpy.

„Príde o pol dvanástej, tak si tu uprac. Možno bude chcieť vidieť tvoju izbu. Nechceš čaj?“

Až v polovici mesiaca sa Filipovi podarilo ochorieť. Dosiahol to tým, že jedno poobedie kráčaľ zo školy rozopnutý. Mal síce trochu sople, ale teplota vyšla, ako mala. Hlava ho zaboľela len ku večeru, a aj to len prvé dva dni. Opäť mu na to všetci skočili.

S niečím ale nepočítal. Týždeň síce nemusel vstávať do školy, mohol jesť v posteli a hrať sa FIFU, ale matka ho nepustila ani von. Ak by v ten týždeň ochoreľ aj Tantor, bolo by všetko v poriadku. Lenže on bol zatiaľ zdravý, a po škole určite nesedel doma. Odkedy sa Kristína s rodičmi prisťahovala, mal ten stokilový masľak na ňu jasný záľusk. Keďže nevládal behať za loptou, občas sedával v obecnstve na obrubníku, niekedy rovno vedľa nej. Hoci to Filipa lákalo, nikdy nevyzvedal, čo jej to neustále hovorí. Jeseň bola pomerne teplá, takže s loptou budú pokračovať až do zimy, akurát, že týždeň bez neho.

Tantor môže využiť príležitosť a začať robiť intrigy. Čo ak jej povie, že nevie šplhať po tyči? Raz cez prestávku zmlátil kvôli čomusi jedného deviataka, takže Filip vedel, že je schopný všetkého. Vedel tiež, že ich rodičia sa poznajú. Ich otcovia vraj chodievali po večeroch hrať bowling. Bol to určite jeho najneobl'úbenejší spolužiač.

V polovici týždňa sa Filipove obavy naplnili. Keď bol poobede vyniesť smeti, uvidel Kristínu, ako kráča s matkou cez ulicu k sedemposchodovému paneláku, v ktorom býval Tantor s rodičmi. V tej chvíli mu stislo srdce, ako doteraz nikdy. Uvedomil si, že ak je práve svedkom vzniku nového kamarátstva, alebo čohokoľvek, čoho on nebude súčasťou, nemá

najmenšiu šancu im to prekaziť. Na dlhú chvíľu mu z hlavy vyfučal tréning, futbal, počítačové hry a to, že voľné dni by si mal užívať.

Kristína sedela na posteli v izbe tučného chlapca, ktorého kamaráti volali Tantor. Nevedela, či sa ich rodičia skutočne kamarátia, ale ich matky boli kedysi spolužiačky. Teraz si spolu navykli piť víno. Igor mal trinásť rokov, dobre sa učil, a vraj sa vždy nahlas pozdravil. V strede izby viselo veľké boxerské vreco ako nejaká deliaca čiara, ktorá oddeľovala pózu, ktorú zhltna väčšina matiek jeho kamarátov, od jeho skutočnej osobnosti. Na jednom plagáte vyliezol starý strapatý chlap z hrobu a škeril sa na ňu. Alice Cooper. Z iných zas svalovci, z ktorých tí útlejší bojovali proti sebe v ringu. Ten, čo bol vylepený nad televízorom, jej pripomínal sústavu oblakov. Dve odlišné témy sa v jeho izbe zrazu spojili do čohosi, čo v nej vyvolalo neurčitú tieseň.

Po niekoľkých vetách o škole Tantor stíchol, ďalej sedel pred monitorom a natáhoval trápne ticho.

„Vieš, že pred Vianocami s nami pôjdete na chatu? Moja mamka to s tvojou už vybavila.“

Keď sa Kristína uistila, že dobre počula, pocítila záchvev hnevu. O ničom nevedela. Napadlo jej, že o tom zrejme nevie ani jej otec. Neocitli by sa v podobnej situácii po prvýkrát.

„Možno vtedy pôjdem ku starým rodičom.“

„S otcom ťa zoberieme na poľovačku.“ pokračoval Tantor akoby nič nepočul. Potom sa otočil k monitoru a pustil hudbu.

„Máš predsa rada prírodu, nie?“

Z reproduktorov na policičke sa zakrátko ozval hluk a škriekanie. Kristína to chvíľu počúvala, lebo nemala inú možnosť, hnev v nej ale neutíchal. Definitívne sa utvrdila v tom, že sa

Tantora trochu bojí. Zrazu jej prišlo divné oslovovať ho prezývkou. Rozhodla sa, že polhodinu tu ešte vydrží, asi sa budú ďalej baviť o škole, opýta sa ho na plagáty. Potom vstane, a vyhovorí sa na domáce úlohy. Aj pre tie dve pripité ženy bude jej dobrý prospech dobrou zámenkou na odchod.

Ešte v ten večer sa jej rodičia stihli pohádať. Zo zavretej izby Kristína rozoznávala len zopár viet, no scénu si vedela živo predstaviť. Matka sedí v kresle a ťuká do tabletu, otec stojí pred ňou a vykrikuje, že ho nikdy nepočúva, že si ju nemal brať, že je obmedzená a hlúpa. Ona potom konečne zdvihne zrak, pokojne mu povie, že hovorí hlúposti, a bude ho ignorovať ďalej. Lenže to ona rozhodla, že už nebudú žiť v tom, vraj starom a plesnivom, dome jeho rodičov, i keď im tam bolo dobre. Len čo ich najstarší syn zmaturoval, rýchlo ich všetkých zbalila a odišli z mesta. Kristína si vždy s otcom rozumela a rozumejú si aj teraz. Ráno ju vozil do školy, cez letné prázdniny s ním a s Marekom chodili na hríby, v zime sa odviezli k priehrade, fotografovať pukliny v ľade. To všetko bolo preč, dokonca aj Marek odišiel študovať. Ostali po ňom medaily z futbalových zápasov, a stále nainštalované počítačové hry, ktoré spolu hrávali, keď Samuel ešte nebol na svete. Kristínu samú nebavilo ničť mimozemskú hávedť v Half-Life, kántritť Vortigauntov a páčidlom mliažditť malých Headcrabov. Ani faulovanie v anglickej lige nebola taká zábava, ako keď FIFU hrávali spolu.

Po chvíli vstala z postele, a prešla do susednej izby. Samuel spal v manželskej posteli. Bol len o trochu väčší, ako vankúše okolo neho. Kristína si ľahla ku nemu a sledovala, ako pokojne dýcha.

December

Snežitť začalo pár dní po Mikulášovi. Ešte to nebol skutočný sneh, zatiaľ to boli len osamotené veľké vločky, chladivé a jemné ako perie. Na juhu sa skutočná zima začne až v januári.

Jeden deň mali žiaci 6. B za sebou stranu a pol dlhý diktát zameraný na čiarky a súvetia, a ten ďalší dostali zákernú písomku zo zlomkov. Ku konci týždňa, ale teraz už len na Filipa, čakala odpoveď z Prírodopisu. Odkedy na otázku, ako sa rodí srnka, odpovedal, že sa vyliadne z vajca, chodil ku tabuly častejšie, ako kedysi. S odstupom času už nevedel presne, prečo to povedal. Chvíľu si navrával, že chcel byť len vtipný, ale v kútiku duše vedel pravdu. Predstava malej srnčej hlavy vykúkajúcej zo škrupiny ho nijak zvlášť neznepokojovala. Osudná odpoveď pri tabuly prebehla na jar toho roku, a odvtedy úroveň jeho odpovedí nenápadne stúpala. Po štvrt'hodine boja mu triedna načmárala do žiackej knižky dvojku.

Možno aj vďaka zlepšenému prospechu, bola jeho matka tento rok štedrejšia, ako ten minulý. Stalo sa, že po prvýkrát nevyžral adventný kalendár za dva dni. Mal čo robiť s plným vreckom sladkostí. Vydržal s ním až do narodenín, ktoré oslavoval nasledujúci týždeň.

Keď sfúkol sviečky na malej, decentnej torte, rozbalil si doposiaľ najzbytočnejší darček svojho života - hodinky. Jasné pocity z brankárskych rukavíc (otec), a všetkých siedmych kníh Harry Potter (starí rodičia z oboch strán), vystriedal nemenej silný pocit trápna. Dostal ich od chlapa, ktorý sa vraj možno raz stane jeho novým otcom. Filip rýchlo vytesní pocit trápna z tejto informácie. Rozpačitosť celej oslavy v trojici, ktorá trvala maximálne päť minút, ešte umocnilo konštatovanie: „Také dobré a drahé hodinky nemá žiaden z tvojich kamarátov. Dávaj si na ne dobrý pozor.“. Jeho matka sa pritom doširoka usmievala a netušila, že má pravdu. Ani jeden z jeho kamarátov, spolužiakov, alebo rovesníkov nenosil na zápästí hodinky, a to akékoľvek. Jeho kamaráti dostávali od svojich otcov futbalové lopty, hokejky, gitary, alebo vreckové nožíky.

Počas novembrovej choroby Filip nielenže nemohol chodiť von, ale nemohol ani hrať u Vlada najnovšiu FIFU. Na svoje desiate narodeniny síce dostal od otca nový počítač, ale to bolo už dávno. Krátko predtým sa jeho rodičia rozviedli, a tak sa chvíľu predhánali v tom, kto z nich mu bude kupovať drahšie dary. Vydržalo im to jedny narodeniny a jedny

Vianoce. Lenže iba na tých najnovších konzolách, alebo s tým najsilnejším procesorom, aký mal v počítači napríklad Vlado, sa mohol hrať najnovšie hry. Tie, o ktorých sa v triede všetci rozprávali. Okrem strel'ania gólov, tiež rád zabíjal zmutované mimozemské príšery. Niekedy aj trikrát do týždňa teda chodieval ku nemu, lebo býval hneď vo vedľajšom vchode. Vladovým rodičom to určite nevadilo, lebo podľa Vlada, boli v pohode zo všetkým.

Teraz obaja sústredene sedeli pred obrazovkou. O výsledku semifinálového zápasu Bundesligy rozhodne jeden z nich.

„Dnes nám dal Selčan zabrať. Od nového roka prestanem chodiť na tréningy. Už som to povedal rodičom. Boli s tým v pohode.“

„Prečo? Nevládzeš už behať?“ opýtal sa Filip, lebo dnes sa mu zdalo, že nevládal. No vedel, že Vlado to aj tak neprizná.

„Jasné, že vládzem, ale už ma to nebaví. Už nie sme deti, kurva, aby sme sa hrali s loptou. Na Vianoce možno dostanem od rodičov gitaru.“

Filip túto informáciu zatiaľ nebral vážne.

„Prečo stále nosíš tie hodinky?“ uškrnul sa Vlado. Filip ich mal trikrát v škole, ale on si na ne stále nezvykol.

„A čo mám s nimi robiť?“ opýtal sa hlúpo, lebo sám vlastne netušil, prečo ich nosil. Celkom určite ale vedel, že keby ich v izbe objavila jeho matka, bola by sklamaná.

„Neviem čo. Predaj ich niekomu v škole. Alebo ti ich pochválila Kika?“

Vlado sa stále uškŕňal, čakal na jeho reakciu a dočkal sa, lebo Filipovi očerveneli uši. „Pekné hodinky,“ povedala mu včera na obede len tak medzi rečou. Celú situáciu nakoniec zachránila Vladova matka, keď vošla do izby a oznámila im, že chleby vo vajci sú už hotové.

V deň Vianočného futbalového turnaja, bolo na celej škole skrátene vyučovanie. Keďže sa celá škola do telocvične nezmestila, skupinky žiakov postávali na chodbách, alebo zívajú v triedach počas voľných hodín. Účastníci turnaja boli rozdelení do tímov podľa tried, každý tím mal brankára a troch hráčov v poli. V troch skupinách hrali triedy medzi sebou systémom každý s každým, a zápasy trvali presne pätnásť minút. Na priebeh zápasov dozeral Selčan, oblečený v teplákoch a tričku Slovenského plaveckého zväzu.

6. B sa nakoniec prebojovala až do finále. Posledný zápas sa hral poobede, takže medzi divákmi to vyzeralo ako na rodičovskom združení, kde sa v skupinkách rozprávalo zopár rodičov s učiteľmi. Väčšina žiakov sa po obede už do telocvične nevracala, alebo sa nenápadne vytratil ešte skôr. Turnaj už zaujímal málokoho.

Filip mal zvyčajne akékoľvek obecenstvo rád, hlavne keď dával góly. Lenže dnes sa mu nedarilo. Hneď v prvom zápase ho fauloval krpatý, šľachovitý siedmak, ktorý sa o desať rokov neskôr stane majstrom Európy v kickboxe. V ďalšej hre rozsekali piatakov, triedu s najlepším prospechom na škole. Sem chodila aj Kristína. S kamarátkou dokonca sedela v skromnom obecenstve. On však z niekoľkých striel trafil bránu len raz, čo bol smutný fakt, keďže hrali proti úspešným finalistom matematickej Pytagoriády. Pred finálovým zápasom si uvedomil čosi zásadné. Pokiaľ hra nebavila publikum, nebavila ani jeho. Posledné zvyšky radosti z hry samotnej sa začiatkom nového roka definitívne vytratia. Túžba po obdive v ňom však ostane naďalej.

Kristína sedela so spolužiačkou pri rebrinách. Ich trieda zažila hanbu, no ona tam sedela kvôli nemu. Filipovi to všetko bolo jasné. Finálový zápas nemusia vyhrať, no on musí dať gól.

Prvý polčas mal ešte istú úroveň. Padlo zopár dobrých striel, sem-tam sa ozval výkrik, alebo povzdych nad nepremenou šancou. Filipove kopačky zanechávali na parketách čierne šmuhy, ktoré po zápase musel čistiť. Keď však v poslednej minúte, Vlodo úplne hlúpo prišiel

o loptu v osobnom súboji s kučeravým chlapcom, ktorého prezývali Pocahontas, dostali do brány ukážkový vinkel'. Cez prestávku členom tímu oznámil, že už ďalej hrať nebude, nech ho radšej niekto vystrieda, lebo hra už nemá význam. Funel pri tom ako jazvec.

V druhom polčase 6.B opäť inkasovala. Čím viac si Filip nahováral, že Selčan fandil jeho tímu, o to horšie sa cítil. Telocvikár sa za loptou už nehnať tak, ako zvykol, opieral sa o krpatú bránku, a dohovárať brankárovi za slabý prospech. Nik si nevšimol, že sa pred Filipom zrazu ocitla lopta. Predtým, ako vystrelil, sa na zlomok sekundy, ocitol v poslednom tohtoročnom zápase Barcelony s Chelsea. Stál na veľkom ihrisku, v modro-bordovom drese, a na obrovskej obrazovke, aké bývajú na skutočných zápasoch, videl svoju spotenú tvár. Viac nepotreboval. Nadýchol sa, vydýchol a konečne vystrelil. Brankár sa pri zákroku skoro roztrhol. Jeho odvážny zákrok zaboľel viacerých, ale strelu nechtyl. Obria obrazovka sa rozplynula a ozval sa potlesk asi šiestich dlaní. Krátke hvizd píšťalky ukončil zápas. Síce prehrali, ale Kristína videla, čo mala. Dokonca bola medzi tými, čo tliekali. Bol to jeho vôbec posledný gól. Keď ale po turnaji bez slova odišla so spolužiačkou z telocvične, pocítil mierne sklamanie.

Cestou domov jedol s Vladom sladkosti, ktoré dostali namiesto striebornej medaily. Zotmelo sa, ulice boli tiché a vysvietené. Obaja mali dobrú náladu, a tak sa Vlado rozhodol, že odpraví Filipove hodinky zo sveta.

„Máš ich so sebou? Mame povieš, že si ich stratil, alebo čo, a mňa konečne prestanú vytáčať.“

Filip na ruke hodinky už nevláčil, no v školskej taške ich nosil ďalej.

„Mám, ale nič im neurobíme. Vieš, koľko stáli?“

„Neviem. A ty vieš? Ale ako chceš. Do školy ich ale už nenos, fakt. A Kristíne sa nepáčia, ver mi. Čo myslíš, zoberie si tvoja mama toho chlapa a budeš mať nového otca?“

Vždy, keď si Filip predstavil, ako žije chlpiáč s nimi doma, kúpe sa v ich kúpeľni a vozí ho do školy, striaslo ho. Nič také sa ale nestane, lebo jeho matka začiatkom roku zistí, že pán riaditeľ sa nenatriasal len na nej, ale aj na mladej vedúcej odbytu.

Filip večer zistil, že hodinky kdesi stratil. Museli mu vypadnúť, keď si v šatni balil do tašky úbor na telocvik.

Posledný víkend pred Vianocami strávila Kristína pri starých rodičoch. Bolo pre ňu zvláštne takto ku nim prísť, takmer ako na návštevu. Ved' ešte pred polrokom u nich s rodičmi bývala. Všetko ostatné ale ostalo po starom. Stále obdivovala precízne vyrezané pastierske domy a kostoly, ktoré kedysi z dreva vyrobil starý otec. So starou mamou opäť zdobili vianočný stromček. Kamarátky z prvého stupňa na ňu tiež čakali. Jeden večer si predstavila Tantora, ako spotený a s červenými lícami kráča s otcom cez les a hľadá divú zver. Nahlas sa pri tom zasmiala.

K tomu všetkému ale pribudol nový pocit. Cítila sa odsunutá. Aj tieto Vianoce bude tráviť tu, pri nich, a keby sa jej rodičia znova nepohádali, určite by jej nenavrhlí, či nechce ísť pozrieť starých rodičov. Odsunuli ju.

Dva dni ubehli rýchlo, lebo ani sa nenazdala, a už sa opäť viezla v starom Peugeote domov.

Pozerala cez okno na zimnú krajinu a monotónnosť cesty ju uspávala. V mysli si na chvíľu predstavila svoju izbu. Zrejme v nej bude mať upratané a obliečky budú voňať oprato.

Napadlo jej, že čo ak matka pri utieraní prachu objaví v písacom stole čiesi hodinky. Ich byt bol predsa jej kráľovstvom, mohla snoriť, kde sa jej zachcelo. Keď sa Kristíny upratovačka v škole náhodou opýtala, či nevie, komu patria, hneď vedela. Sama mu ich pochválila, i keď na jeho tenkom zápästí vyzerali smiešne.

Podvečer Peugeot zastavil na parkovisku pred panelákom. Kristína sa rozlúčila so starým otcom, a vošla do vchodu. Predtým, ako vošla do bytu, si priložila ucho ku dverám. Ticho. Možno sa medzi sebou nerozprávajú, napadlo jej najprv. Možno je to ticho pred

búrkou. Pomaly odomkla dvere a vkĺzla dnu.

Televízor v obývačke vydával tlmené zvuky. Je to tak, ako predpokladala – matka určite hľadá do tabletu, a otec listuje v časopise pre motoristov. Rozhodla sa, že prejde rýchlo okolo nich, pozdravia sa a zavrie sa v izbe. Lenže to, čo uvidela, ju šokovalo. Jej rodičia boli k sebe prilepení, ako páry v niektorých filmoch. Dobré že nezjedli jeden druhého. Kristína bez slova hľadela na oblizujúcich sa rodičov. Počiatočný pocit trápna ale hneď vystriedal neurčitý, ale príjemný pocit bezpečia. Uvažovala, že bude lepšie, ak sa im normálne pozdraví, akoby sa nič závažné nedialo. Potom sa rýchlo zavrie do izby a rýchlo sa bude snažiť tú scénu dostať z hlavy. Ešte predtým, ako sa k tomu odhodlala, začula svoje meno.

Posledný deň pred Vianocami jej rodičia rozhodli, že môže ostať doma, ak chce. Keď jej to matka ráno navrhla, Kristíne sa zdalo, najprv podozrivé. Všetko to do seba ale zapadalo. Víkend pri starých rodičoch, rodičia celkom sami v prázdnom byte. Hneď, ako obaja odišli do práce, začala spriadať plán. Nájdeneých hodínok sa síce aj tak chcela čo najskôr zbaviť, ale jej cieľom bolo niečo iné. Niežeby sa Filipa doteraz hanbila. Vedela, že on sa jej hanbí oveľa viac. Lenže až teraz cítila, že nastal správny čas na to, aby ho zavolala k sebe hrať sa hry. Doma sa sama často nudila, a s kamarádkami predsa nemohla hrať hry, ktoré kedysi hrávala s bratom. Cítila, že ak by ho dnes rodičia našli u nej v izbe, nič závažné by sa vlastne nestalo. Filip si jednoducho príde zobrať hodinky a ona navrhne, že by si mohli spolu napríklad zastrieľať do zombíkov. Krátko po obede cez okno uvidela, ako sa Filip pomaly šuchce domov. S prekvapením si uvedomila, že cíti trému. Nádych - výdych. Zobrala z písacieho stola hodinky s koženým remienkom, a vyšla z izby.